Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 302 855 van 7 maart 2024
in de zaak RvV X / IX

Inzake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat C. DESENFANS**
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 23 mei 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 april 2023 tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 november 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 januari 2024.

Gezien de aanvullende nota van de verwerende partij van 4 januari 2024.

Gezien de aanvullende nota van de verzoekende partij van 10 januari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat T. PARMENTIER loco advocaat C. DESENFANS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit het dorp Kashmund Qala, een subdorp van het dorp Barkot gelegen in het district Dar-e-Nur van de provincie Nangarhar. U bent Pashai van etnische origine en u hangt het soennitische geloof aan. U ging tot de derde graad naar school. Uw vader werkte sinds heel lang al soldaat voor het leger. Eerst werkte hij als bewaker in de stad Jalalabad, daarna werkte hij als bewaker in de luchthaven van Jalalabad.

In 2019 of 2020 kwamen de taliban te weten over het werk van uw vader. De mullah van uw dorp kwam op een dag langs bij jullie huis, terwijl uw vader op zijn werk was, met de boodschap dat uw vader moest stoppen met zijn werk als soldaat. Zoniet zouden ze hem doden. Een dag later brachten jullie uw vader op de hoogte van deze bedreiging maar hij weigerde te stoppen met zijn werk. Daarna hoorden jullie niets meer van hem. U weet niet of hij nog verder bleef werken of hij werd meegenomen door de taliban of dat hij werd vermoord. Tot op heden heeft u geen informatie over uw vader.

Een jaar later kwam de mullah opnieuw bij jullie langs en zei dat u de taliban moest vervoegen en de jihad moest verrichten met hen. Uw moeder wilde dit echter niet. Tien à vijftien dagen later ontvingen jullie twee dreigbrieven van de taliban bij jullie thuis. U kreeg twintig dagen de tijd om naar hen te gaan en hen te vervoegen. Uw oom langs moederszijde bracht de brieven naar het districtshuis voor hulp maar ze konden niets voor jullie doen. Vervolgens stuurde uw moeder u naar uw oom langs moederszijde waar u nog vijf dagen verbleef.

U vertrok in het jaar 2021 uit Afghanistan. U reisde via Pakistan, Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Bosnië, Kroatië, Slovenië, Italië en Frankijk naar België. U kwam op 19 september 2021 aan in België waarna u op 21 september 2021 een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend.

Ter staving van uw verzoek bezorgt u uw taskara, de taskara van uw vader, documenten inzake het werk van uw vader en twee dreigbrieven van de taliban.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Vooreerst merkt het CGVS op dat uw algemene geloofwaardigheid reeds wordt aangetast door uw bewering dat u minderjarig was bij het indienen van uw verzoek om internationale bescherming. Het CGVS stelt immers vast dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde leeftijd. U verklaarde ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) bij uw inschrijving in 2021 15,6 jaar oud te zijn (Registratie Verzoek om Internationale Bescherming). Uw administratieve geboortedatum werd 30 maart 2006. Op basis van een medische test uitgevoerd op 18 oktober 2021 door het Universitair Ziekenhuis St-Rafaël (KU Leuven) werd uw leeftijd echter vastgesteld op 21,5 jaar met een standaarddeviatie van twee jaar. Uw geboortedatum werd met andere woorden bepaald op 1 januari 2002. Rekening houdende met deze geboortedatum van 1 januari 2002 wil dit zeggen dat u ook minstens achttien jaar oud was op het moment van uw aankomst in België op 19 september 2021 en bijgevolg niet langer minderjarig was.

Gevraagd tijdens het persoonlijk onderhoud van 8 maart 2023 bij het CGVS hoe oud u bent, stelt u zestien jaar oud te zijn maar op basis van het leeftijdsonderzoek twintig jaar oud verklaard te zijn. U zou zich hiervoor baseren op uw taskara en op hetgeen uw moeder u verteld zou hebben. Gevraagd of u het eens bent met de leeftijd die u in België werd gegeven, poneert u van wel daar dit de regels hier zijn. Evenwel blijft u zelf volhouden zestien jaar te zijn (CGVS, p. 4). Ofschoon uw leeftijd aangepast werd aan de hand van deze leeftijdstest, bleef u ook bij DVZ tijdens uw interview op 13 mei 2022 volhouden minderjarig te zijn. Uw moeder zou u dit verteld hebben en dit zou ook blijken uit uw taskara, dewelke verbrand zou zijn in Kroatië (Verklaring DVZ, punt 4). Bij de registratie van uw verzoek om internationale bescherming gaf u dan weer te kennen dat uw taskara zich in Afghanistan zou bevinden (Fiche Niet-Begeleide Minderjarige Vreemdeling). Dat uw geboortejaar op basis van de leeftijdstest aangepast werd van 30 maart 2006 naar 1 januari 2002 is echter wel een negatieve indicatie voor uw algehele geloofwaardigheid.

Daar u niet langer als minderjarige kan worden beschouwd op het moment van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS, kan de Internationale Conventie voor de rechten van het kind op u niet worden

toegepast. Bijgevolg oordeelt het CGVS dat er in uw hoofde geen steunmaatregelen verleend dienen te worden. Voor het overige heeft u géén elementen kenbaar gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, noch heeft het Commissariaat-generaal dergelijke noden in uw hoofde kunnen vaststellen.

Verder blijkt uit de gegevens in uw administratief dossier dat u eerder in Bulgarije op 5 juli 2021 een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend (EURODAC Search Result; Brief Dublin Unit Bulgarije dd. 10/11/2021). De geboortedatum die u in Bulgarije opgaf verschilt: daar liet u 13 januari 2005 optekenen. Naast Bulgarije heeft u ook nog door Kroatië, Slovenië, Italië en Frankrijk gereisd (CGVS, p. 19). U heeft met andere woorden verschillende andere EU-landen doorkruist maar wilde graag naar België komen. Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij zich, indien hij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, bij aankomst of zo snel mogelijk daarna wendt tot de asielinstanties van het onthaalland. Dat u zich aan de procedure onttrokken heeft in Bulgarije en helemaal doorgereisd bent tot in België, is een gedrag dat onverenigbaar is met uw verklaarde dringende nood aan internationale bescherming.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt. U bent er immers niet in geslaagd het Commissariaat-generaal te overtuigen van uw problemen met de taliban. Uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de rechtstreekse aanleiding zouden gevormd hebben tot uw vertrek uit Afghanistan zijn hoegenaamd niet overtuigend.

Uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 https://euaa.europa.eu/publications/countryguidance- afghanistan-january-2023) blijkt dat bepaalde personen die vroeger tot de ANSF behoorden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties. U haalt aan dat de taliban in 2019 of 2020 te weten kwamen over het werk van uw vader als soldaat en hem via de mullah van uw dorp bedreigden. Uw vader zou daarna vermist geraakt zijn. Er kan echter geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen hierover.

Zo weet u ten eerste zo goed als geen informatie te geven over het werk van uw vader waardoor er geen geloof kan worden gehecht aan zijn door u beweerde profiel als soldaat. Sinds wanneer hij is beginnen werken voor het leger of hoe oud u zelf was op dat moment weet u niet. Hoeveel jaren hij voorts voor het leger heeft gewerkt, kan u ook niet zeggen. In het begin zou hij voor het leger in de stad Jalalabad gewerkt hebben en daarna in de luchthaven van Jalalabad. Wanneer hij echter op de luchthaven is gaan werken of waarom hij van werk veranderde op de luchthaven, weet u niet. Hij zou jullie, toen hij met verlof naar huis kwam tijdens zijn werk op de luchthaven, verteld hebben dat hij met zijn job gestopt was en naar de luchthaven was gegaan. Gevraagd hoe oud u toen was, moet u opnieuw het antwoord schuldig blijven, u kan enkel zeggen dat u heel klein was. U poneert dat uw vader als soldaat werkte. Verder gevraagd wat zijn taken dan waren als soldaat, haalt u kortweg aan dat hij bewaakte. Over wat hij precies bewaakte, heeft u geen informatie, dit zouden controleposten kunnen zijn maar u heeft hier geen idee over. Ook op de luchthaven zou hij als soldaat ingestaan hebben voor de bewaking maar meer informatie kan u opnieuw niet geven, ofschoon u dit meermaals gevraagd wordt (CGVS, p. 8-9). Voorts kan u over de documenten inzake het werk van uw vader geen informatie geven. U verschuilt zich achter de bewering geen Pashtoe of Engels te kennen en niet te kunnen lezen. Uw oom zou u, toen hij de documenten naar u verzond, enkel gezegd hebben dat de documenten opgesteld in het Engels van de luchthaven en de documenten opgesteld in het Pashtoe van het leger zijn (CGVS, p. 10). Dat u echter inhoudelijk niets over de stukken weet te vertellen, doet afbreuk aan uw verklaringen over het beweerde profiel van uw vader. Uw advocate haalt aan het einde van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS nog aan dat het niet vreemd is dat u niet alle details over de precieze taken van uw vader weet aangezien het zo een gevoelige informatie is en dat het eerder vreemd zou zijn indien u uw vader wel om deze informatie zou gevraagd hebben. Ze stelt verder dat u daarentegen wel verschillende documenten neerlegt die uw relaas en uw vader zijn werk voor de overheid bevestigen (CGVS, p. 21). Deze verklaringen van uw advocaat volstaan echter niet om uw onwetendheid inzake het

werk van uw vader op te heffen. Volgens uw verklaring bij registratie was u vijftien jaar en een half bij aankomst en u was een 3,5 maand onderweg geweest: u was dus al volgens uw eigen verklaringen vijftien jaar bij uw vertrek uit Afghanistan. Als oudste zoon die met school moeten stoppen was om verantwoordelijkheden binnen het gezin op te nemen, kan toch iets meer verwacht worden van uitleg over het werk van zijn vader (CGVS, p. 5; Beslissing dienst Voogdij, punt 2 en Fiche Niet-Begeleidde Minderjarige p. 3-4).

Bovendien kan er weinig geloof worden gehecht aan uw beweringen over de taliban die uw vader bedreigden. Niemand behalve uw eigen familie zou op de hoogte geweest zijn over het werk van uw vader bij het leger. Uw vader zou andere personen in het dorp niet verteld hebben over zijn werk en hen gezegd hebben dat hij in een sandalenfabriek in Kabul werkte (CGVS, p. 9). Tevens blijkt uit uw verklaringen dat uw vader in totaal maar drie à vier keer van zijn werk met verlof naar huis kwam en dat hij altijd alleen, zonder uniform, terug naar het dorp kwam. Eenmaal thuis zou hij altijd binnen in het huis gebleven zijn en nooit naar buiten zijn gegaan om mensen in het dorp te ontmoeten (CGVS, p. 9-10). Gevraagd hoe de taliban op de hoogte waren gekomen over het werk van uw vader, haalt u vaagweg aan dat ze het vier of vijf jaar geleden, toen u nog heel jong was, te weten kwamen doordat "iemand van het dorp" hen informatie over het werk van uw vader in de luchthaven had gegeven. Wie dit gedaan zou kunnen hebben, weet u evenwel niet. Gevraagd hoe de taliban dit te weten konden komen daar uw vader zijn werk toch geheim hield en enkel de familie op de hoogte was over zijn werk, schuift u plots naar voor dat "zijn vrienden" hem verraden hebben. Gevraagd wie van zijn vrienden dan, oppert u opnieuw mensen van het dorp of een van zijn vrienden maar weet u dus duidelijk niet te concretiseren. Gevraagd waarom iemand van zijn vrienden hem zou verraden bij de taliban, moet u het antwoord schuldig blijven. U gokt dat uw vader misschien ruzie had met een vriend of een ander conflict had (CGVS, p. 12-13). Dit zijn echter louter hypotheses van uw kant die u niet aannemelijk kan maken. Dat uw vader zijn werk geheim hield in het dorp en in al die jaren slechts enkele keren naar huis kwam met verlof, maar toch iemand van het dorp of zijn vrienden hem verraden zou hebben, kan met uw oppervlakkige veronderstellingen niet overtuigen.

Voorts bent u heel vaag over wanneer de bedreigingen door de taliban via de mullah aan uw vader en zijn verdwijning zouden hebben plaatsgevonden. Eerst stelt u dat het incident waarbij uw vader werd aangehouden door de taliban of waarbij iets anders met hem gebeurde en waardoor jullie geen contact meer met hem hadden in het jaar 2020 plaatsvond. Ter bevestiging gevraagd of uw vader dan vermist raakte in 2020, haalt u ineens aan dat de bedreigingen begonnen in 2019 en uw vader gedurende een jaar lang geen contact meer met jullie had. U voegt hier dan weer aan toe dat het in 2019 of in 2020 was dat jullie voor een jaar lang niets meer van hem wisten. (CGVS, p. 13-14). Het blijft met andere woorden onduidelijk in welk jaar uw vader bedreigingen zou ontvangen hebben via de mullah en vermist zou geraakt zijn.

Door het afleggen van onvoldoende overtuigende verklaringen over de vervolging van uw vader toont u de problematische situatie waarin deze laatste zich volgens uw verklaringen bevindt niet aan.

Wat uw situatie betreft, kan worden opgemerkt dat familieleden van personen die tot de ANSF behoorden in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. U haalt geen dergelijke zaken aan. Het loutere feit dat u een familielid bent van een vroeger lid van het ANSF, waarvan u a priori niet aannemelijk maakt dat hij zélf te maken heeft met daden van vervolging, is onvoldoende om een nood aan bescherming in uw hoofde aannemelijk te maken.

Ook wat betreft uw eigen problemen, kunnen uw verklaringen niet overtuigen. Een jaar na de verdwijning van uw vader zou de mullah opnieuw bij jullie huis zijn langsgekomen om te melden dat u de taliban moest vervoegen en de jihad moest verrichten (CGVS, p. 16-17). Waarom de taliban een jaar later u zouden bedreigen en zouden willen rekruteren is niet duidelijk. Gevraagd waarom de taliban wilden dat u hen vervoegde, voert u aan dat u oud genoeg was geworden om samen met hen de jihad te doen en uw vader tegen hen was en een ketter was (CGVS, p. 17). Dat de taliban u wilden rekruteren terwijl u net uit een overheidsgezind gezin zou komen, is hoogst eigenaardig. Gezien uw vader banden zou gehad hebben met het leger was u objectief gezien immers allesbehalve betrouwbaar voor de taliban. Deze door u geschilderde gang van zaken kan niet overtuigen en doet volslagen afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Tien à vijftien dagen later zouden jullie twee dreigbrieven van de taliban tegelijkertijd bij jullie huis ontvangen hebben. In één van de brieven zou een deadline van twintig dagen staan om naar hen te gaan en met hen samen te werken (CGVS, p. 12, 15 en 17). Waar u precies naartoe moest gaan, kan u evenwel niet zeggen. U voert aan dat ze altijd naar het dorp komen om de huizen binnen te vallen en u mee te nemen (CGVS, p. 16). Gevraagd of er ook in de brief stond wat er zou gebeuren als u niet binnen de twintig dagen naar hen zou gaan, stelt u dat ze uw huis zouden aanvallen en u zouden dwingen om met hen mee te gaan (CGVS, p. 17-18). Ofschoon er dus volgens uw verklaringen in de brief een deadline van twintig dagen stond, zouden de taliban eigenaardig genoeg pas zeven à acht maanden na uw vertrek uit het land opnieuw zijn langsgekomen bij u thuis. Ze zouden uw huis zijn binnengevallen en uw moeder twee keer met een wapen geslagen hebben en haar vervloekt hebben. Geconfronteerd met deze eigenaardigheid, voert u aan geen informatie te hebben daar u al was weggegaan uit het land. U oppert dat ze misschien wisten dat u niet meer in Afghanistan was en daarom pas zeven à acht maanden later terugkwamen. Behalve deze ene keer, zouden ze ook niet meer opnieuw zijn langsgekomen (CGVS, p. 20).

Wat er in de andere brief van de taliban stond, weet u vreemd genoeg niet. U poogt als excuus aan te voeren dat u niet kan lezen en de brieven dus zelf nooit gelezen heeft. Uw poging tot verweer kan evenwel niet overtuigen daar u zelf poneerde dat uw oom langs moederzijde de brieven naar iemand bracht die ze voorlas aan hem (CGVS, p. 16). Vervolgens zou uw oom terug naar huis zijn gekomen en alles vertaald hebben aan uw moeder. Gevraagd of u hen dan niet vroeg wat er in de andere brief stond, herhaalt u dat uw oom alles vertelde aan uw moeder en uw moeder u toen wegstuurde naar uw oom (CGVS, p. 17). Waar u tevens spreekt over twee dreigbrieven gericht aan u, valt uit de vertaling van de brieven te lezen dat één brief een dreigbrief van de taliban is, gericht aan uw vader A. (...), en de andere brief een klacht van uw vader A. (...) aan de dorpsouderen van het dorp en de autoriteiten van Dar-e Nur is (CGVS, p. 13-15). U voerde nochtans aan dat uw oom langs moederszijde met de twee brieven naar het districtshuis ging om hen op de hoogte te brengen en de maliks ook hun stempels op de brieven plaatsten (CGVS, p. 15). Uit de brieven blijkt bovendien nergens de deadline van twintig dagen die u vermeldde (CGVS, p. 15 en 17).

Uw advocaat voert aan het einde van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS nog aan dat uw interview bij DVZ plaatsvond in een taal die u nauwelijks beheerst waardoor het begrijpelijk is dat een aantal zaken niet overeenkomen (CGVS, p. 21). Evenwel dient opgemerkt te worden dat ofschoon uw moedertaal Pashai is en het interview bij DVZ in het Pashtoe verliep, u bij DVZ verklaarde de tolk in Pashtoe goed te begrijpen en geen bezwaar te maken tegen de tolk. U gaf hierbij ook te kennen het steeds te melden indien er zich tijdens de loop van het gehoor problemen zouden voordoen met de verstaanbaarheid van de tolk (Verklaring betreffende procedure dd. 13/05/2022). Bovendien werd het verslag van het interview bij DVZ aan u voorgelezen en tekende u het ter goedkeuring (Vragenlijst, punt 8). Gevraagd bij het CGVS hoe uw gehoor bij DVZ verliep, stelt u dat het in Pashtoe was omdat er toen geen Pashai tolk aanwezig was. U heeft geen weet of er zaken waren misgelopen omwille van deze Pashtoe tolk en u kan het verslag zelf niet lezen om te stellen of er opmerkingen of fouten waren bij uw gehoor bij DVZ. Gevraagd of dit verslag bij DVZ wel aan u werd voorgelezen, bevestigt u van wel en stelt u dat het correct genoteerd werd. U zou toen in het kort de redenen van uw vertrek uit het land hebben kunnen vertellen (CGVS, p. 2-3). U voert met andere woorden zelf geen inhoudelijke opmerkingen of fouten aan bij uw vorig interview.

Het geheel van bovenstaande elementen ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas dermate dat er geen geloof aan kan worden gehecht. Bijgevolg kan in uw hoofde niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging. De door u neergelegde documenten kunnen deze appreciatie van het CGVS niet wijzigen. Uw taskara vormt immers slechts een indicatie van uw identiteit. Hetzelfde geldt voor de taskara van uw vader. Met betrekking tot de documenten van het werk van uw vader kan u zo goed als geen informatie geven. Uit de badge van FOB Fenty op naam van A. (...) blijkt een vervaldatum van 14 mei 2016 en het waarderingscertificaat bevat de datum 31 december 2016 (Stukken 3, F en L – Documenten). Uit deze stukken kan verder nergens afgeleid worden dat uw vader na deze datum nog werkzaam was op de luchthaven. De twee dreigbrieven van de taliban gericht aan u blijken volgens de vertaling geen twee dreigbrieven van de taliban aan u gericht te zijn. Zo is de ene brief een dreigbrief van de taliban gericht aan uw vader en dus niet aan u en is de andere brief een klacht van uw vader aan de dorpsouderen van uw dorp en het district. Uw verklaringen stemmen met andere woorden niet overeen met de inhoud van de documenten.

Voorts dient er opgemerkt te worden dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten

kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan- january-2023) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/ easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/

easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus._afghanistan._veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front , voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bermbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-

leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experten, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Net zomin laat u na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypotheses dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(…) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn

2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_Citry_Mazar_Sharif_en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken,

een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/ easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan- january-2023) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/ PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city .pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestersing, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u echter geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uw advocate haalt kort aan dat uw verblijf in Europa een bijkomend probleem vormt daar Afghanen die zich in Europa bevinden door de taliban als immoreel worden gezien (CGVS, p. 21). Met een dergelijk summier betoog maakt u, die nog maar twee jaar in België bent en uw vormende jaren in Afghanistan heeft gehad, evenwel niet aannemelijk dat u bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat zij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden. U stelt zelf op vijftienjarige leeftijd Afghanistan verlaten te hebben, maar gezien de twijfels omtrent uw leeftijd was dit allicht op hogere leeftijd. Hieruit kan worden afgeleid dat u in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Bovendien bent u naar school geweest in Afghanistan (CGVS, p. 5), en verklaart u nog in contact te staan met uw familie die nog in Afghanistan verblijven en aldus beschikt u er nog over een netwerk (CGVS, p. 4). Hierdoor kan niet worden aangenomen dat u totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen, of dat u zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Stukken die aanvullend werden neergelegd

2.1. Op 4 januari 2024 heeft de verwerende partij, overeenkomstig artikel 39/76, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, aan de Raad een aanvullende nota overgemaakt waarin zij verwijst naar volgende rapporten en er de weblinks van vermeldt:

- EUAA "COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments", 4 november 2022;
- EUAA, "Country Guidance: Afghanistan", januari 2023;

- EUAA, "Afghanistan Security Situation", augustus 2022;
- EASO, "Afghanistan Country Focus", januari 2022;
- EASO, "Afghanistan Country Focus", december 2023;
- EUAA, "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city", augustus 2022;
- EASO "Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City", augustus 2020;
- EUAA, "Afghanistan: Targeting of individuals", augustus 2022;
- UNAMA, "Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan", juni 2023;
- COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban, 14 december 2023.

2.2. Op 10 januari 2024 heeft verzoeker overeenkomstig dezelfde bepaling aan de Raad een aanvullende nota overgemaakt waarmee hij werkdocumenten van zijn vader neerlegt.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Middelen

Verzoeker voert in een enig middel de volgende schendingen aan:

"schending van artikel 1A, §2, van het Verdrag van Genève betreffende het statuut van de vluchtelingen, artikels 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5,48/7 en 62 van de Vreemdelingenwet, de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, artikels 3 en 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna "EVRM"); manifeste appreciatiefout, miskenning van het proportionnaliteitsbeginsel"

3.2. Leidende principes bij de beoordeling van het beroep

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient derhalve niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

Verder moet erop worden gewezen dat artikel 39/2, §1, tweede lid 1° en 2° van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de Raad de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevestigen of hervormen (1°) of deze kan vernietigen hetzij omdat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de in 1° bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen (2°).

Uit het voorgaande volgt dat een schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur slechts dienstig kunnen worden aangevoerd indien deze een substantiële onregelmatigheid betreffen die niet door de Raad kan worden hersteld, dan wel omdat ze ertoe hebben geleid dat essentiële elementen ontbreken die nopen tot het bevelen van aanvullende onderzoeksmaatregelen. Te dezen zal hierna blijken dat dit niet het geval is, zodat op deze middelonderdelen niet moet worden ingegaan.

Een middel wordt pas op ontvankelijke wijze aangevoerd wanneer niet alleen de geschonden geachte bepaling wordt weergegeven, maar ook wordt uiteengezet op welke manier de schending wordt begaan. Middelonderdelen die niet een dergelijke uiteenzetting bevatten zijn onontvankelijk.

3.3. Bijzondere procedurele noden

Verzoeker betwist de vaststelling van de commissaris-generaal dat hij geen elementen kenbaar heeft gemaakt waaruit bijzondere procedurele noden zouden kunnen blijken en dat dergelijke noden niet

konden worden vastgesteld. Hij betoogt dat dit een pure eenzijdige vaststelling is waarbij geen rekening wordt gehouden met zijn psychische toestand in het licht van het feit dat hij zijn land, zijn gezin en zijn familie diende te verlaten. Aangezien hij geen enkel medisch attest voorlegt waaruit blijkt dat zijn psychische toestand hem zou verhinderen om volwaardige verklaringen af te leggen in de omstandigheden zoals die thans hebben plaatsgevonden, kan verzoekers blote bewering de beoordeling van de commissaris-generaal niet in een ander daglicht stellen.

3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967."

Artikel 1, A (2) van de Vluchtelingenconventie bepaalt het volgende:

"Voor de toepassing van dit Verdrag geldt als "vluchteling" elke persoon:
[...]

Die, […] uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren. Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term "het land waarvan hij de nationaliteit bezit" elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet inroept."

Verzoeker verklaarde dat hij vreest te worden vervolgd door de taliban omwille van het werk van zijn vader als soldaat. De verwerende partij heeft geoordeeld dat zijn asielrelaas ongeloofwaardig is.

Vooreerst wijst de commissaris-generaal er terecht op dat verzoekers verklaring bij aankomst in België minderjarig te zijn niet strookt met het leeftijdsonderzoek van de Dienst Voogdij. Zo verklaarde hij bij de dienst Vreemdelingenzaken bij zijn inschrijving op 21 september 2021 15,6 jaar oud te zijn zodat zijn geboortedatum werd vastgelegd op 30 maart 2006. Ook tijdens het persoonlijk onderhoud bij de verwerende partij verklaarde verzoeker zestien jaar oud te zijn en dat hij zich daarbij baseert op zijn taskara en op wat zijn moeder hem vertelde (NPO, p 4). Uit het leeftijdsonderzoek van 18 oktober 2021 bleek evenwel dat zijn leeftijd moest worden vastgesteld op 21,5 jaar met een standaarddeviatie van twee jaar, hetgeen impliceert dat hij minstens achttien jaar oud was bij zijn aankomst in België. Het aanzienlijke verschil tussen verzoekers zelfverklaarde leeftijd en de resultaten van het leeftijdsonderzoek naar aanleiding waarvan zijn geboortejaar werd aangepast van 2006 naar 2002 leidt wel degelijk tot de conclusie dat de vaststelling dat verzoeker zich onterecht als minderjarige heeft voorgedaan een negatieve weerslag heeft op zijn algehele geloofwaardigheid. Verzoeker stelt dat hij niet heeft getracht de Belgische autoriteiten te misleiden, en dat hij niet minder of niet meer heeft gedaan dan zijn taskara voor te leggen en de data op te geven die daarop zijn vermeld. Echter uit de objectieve landeninformatie in het administratief dossier (COI Focus "Afghanistan. Corruptie en documentenfraude", 14 januari 2021) blijkt dat de taskara onvoldoende bewijswaarde heeft om verzoekers beweerde leeftijd aan te tonen. In Afghanistan is er volgens dit document sprake van grootschalige corruptie en documentenfraude waardoor zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt of op aanvraag als vriendendienst worden gegeven. Veel valse en vervalste Afghaanse documenten zijn door de hoge graad aan corruptie in het land tegen betaling te verkrijgen; er zijn veel documenten in omloop die vervalst zijn en/of die door middel van omkoping van overheidsbeambten of derden worden verworven. Dit geldt zowel voor documenten die uitgaan van de voormalige overheid als voor documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de voormalige overheid. Eén en ander klemt des te meer nu verzoeker slechts een kopie voorlegt van de taskara. Daarenboven moet ook worden vastgesteld dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen had afgelegd over de omstandigheden waarin zijn originele taskara verloren ging. Zo verklaarde hij nu eens dat deze verbrand was geraakt in Kroatië (verklaring DVZ, punt 4), en dan weer dat hij in Afghanistan was gebleven (Fiche NBMV). De

voorgelegde kopie van de taskara kan, gelet op het voorgaande, niet opwegen tegen de medische resultaten van het leeftijdsonderzoek.

Verzoeker kan de beslissing van de Dienst Voogdij inzake zijn leeftijdsbepaling overigens niet betwisten bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aangezien dit niet de wettelijke voorziene beroepsmogelijkheid is. De beslissing van de Dienst Voogdij wordt geacht overeen te stemmen met de wet en uitvoerbaar te zijn zolang zij niet is vernietigd of ingetrokken. Verzoeker had de mogelijkheid om overeenkomstig artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in te stellen bij de Raad van State. Tevens werd hij van deze mogelijkheid in kennis gesteld in de kennisgeving van de beslissing van de Dienst Voogdij. Verzoeker heeft echter nagelaten deze beroepsmogelijkheid te benutten (NPO, p. 6). Aldus kon de commissaris-generaal zich op goede gronden steunen op de beslissing van de Dienst Voogdij aangaande het leeftijdsonderzoek dat werd uitgevoerd. Ook ten aanzien van de Raad staat de leeftijdsbepaling in opdracht van de Dienst Voogdij vast.

Het door verzoeker geviseerde motief inzake de verklaring over zijn leeftijd en de vaststelling dat deze afbreuk doet aan zijn algehele geloofwaardigheid blijf derhalve onverminderd overeind.

In de bestreden beslissing wordt verder onder meer vastgesteld dat verzoeker zo goed als geen informatie kan geven over het werk van zijn vader zodat er gen geloof kan worden gehecht aan diens vermeende profiel als soldaat.

Zelfs aangenomen dat van verzoeker niet kan worden verwacht dat hij precies weet wanneer zijn vader voor het leger begon te werken, hoe lang hij dat deed en wanneer hij daarna op de luchthaven is gaan werken, omdat zoals hij thans in zijn verzoekschrift stelt, hij nog erg jong was, is het bevreemdend dat verzoeker niet verder kwam dan wat algemeenheden over de job van zijn vader. Waar hij thans stelt dat zijn vader hem geen details gaf en het niet de gewoonte is dat een zoon zijn vader ondervraagt, blijkt uit zijn verklaringen dat zijn vader -die een aantal keren met verlof naar huis zou zijn gekomen- toch wel bepaalde informatie met hem deelde, zoals het feit dat hij veranderde van job en het feit dat bepaalde dorpelingen -die hij niet kon noemen en die nooit op verlof durfden komen- met hem samenwerkten (NPO, p 6). Het argument dat in fine van het persoonlijk onderhoud werd opgeworpen door verzoekers raadsman dat hij niet alle details kon kennen omdat het zou gaan om gevoelige informatie, gaat dan ook niet zonder meer op, en al helemaal niet nu verzoeker ook verklaarde dat tijdens de periodes dat zijn vader naar huis kwam hij altijd alleen thuis was, zonder gezelschap van de andere dorpelingen (NPO, p 9). In die optiek is het niet onredelijk dat van verzoeker, als oudste zoon van het gezin, wat meer informatie werd verwacht dan de vaagheden die hij etaleerde. Daarenboven blijkt dat verzoeker ook geen informatie kon geven over de inhoud van de documenten die hij voorlegde met betrekking tot het werk van zijn vader en die hem door zijn oom via Whatsapp zouden zijn overgemaakt. Het feit dat hij ze niet zou kunnen lezen, zoals hij thans in het verzoekschrift stelt, staat er niet aan in de weg dat hij er informatie over zou vragen of krijgen van zijn oom of zijn andere familieleden met wie hij nog contact heeft (NPO p 11). Verzoekers onwetendheid over de job van zijn vader en over de documenten die hij desbetreffend neerlegde, en de schijnbare desinteresse die hij aan de dag heeft gelegd om er meer over te weten te komen, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van het relaas, en in het bijzonder aan het vermeende profiel van verzoekers vader.

In de bestreden beslissing wordt verder gesteld dat verzoeker heel vaag is gebleven over wanneer de bedreigingen aan zijn vader en zijn verdwijning zouden hebben plaatsgevonden. Verzoeker stelt daar tegenover dat hij ongeletterd is en met een andere kalender moet werken, en dat dit voor hem niet makkelijk is, hetgeen ook blijkt uit het feit dat hij zelfs niet precies weet wanneer hij uit Afghanistan is vertrokken.

Verzoekers argumentatie snijdt geen hout. Immers blijkt dat hij eerst verklaarde dat “het incident” in 2020 gebeurde, waarmee hij doelde op het jaar waarin zijn vader zou zijn vermist geraakt, en dat na een jaar zonder informatie over hem een brief aan verzoeker werd gestuurd (NPO, p 13). Daarna verklaarde hij dat de dreigingen begonnen in 2019 en dat het 2019 of 2020 was waarin zijn vader verdween. Vervolgens verklaarde verzoeker dat in 2019 of 2020 de mullah naar hun huis kwam om te zeggen dat zijn vader moest stoppen met zijn werk op de luchthaven, dat dit een eerste keer was en dat zijn moeder een dag nadien zijn vader hiervan op de hoogte bracht waarna nooit meer iets over hem zou zijn vernomen (NPO, p 14-15). Verzoeker situeerde vervolgens de twee dreigbrieven die hij zelf ontving “een jaar” nadat de mullah hen was komen vinden voor de boodschap aan zijn vader (NPO, p 16), en stelde dat hij vervolgens door zijn moeder naar zijn oom werd gestuurd waar hij nog een aantal dagen zou

hebben verbleven, dat hij daarna voor heel kort naar de stad werd gestuurd en vervolgens vertrok naar Iran (NPO, p 17-19). Gelet op het feit dat verzoeker de gelijktijdige ontvangst van de twee dreigbrieven zo duidelijk situeerde een jaar na de verdwijning van zijn vader en hij de gebeurtenissen die zich daarna hebben afgespeeld zelfs situeerde in het verloop van dagen, kan in alle redelijkheid van hem worden verwacht dat hij de gebeurtenissen rond de vermeende verdwijning van zijn vader duidelijker kon situeren in de tijd. Verzoeker kan zich niet verschuilen achter zijn ongeletterdheid en problemen met de omzetting van de kalender om daar anders over te doen denken, temeer nu de cumulatie van deze elementen de concrete aanleiding zou zijn geweest voor zijn vlucht uit het land van herkomst. Dat hij verklaarde zich niet meer precies te kunnen herinneren wanneer hij uit Afghanistan zou zijn vertrokken kan geen vergoelijking zijn, nu de beslissing om zijn land te verlaten dermate ingrijpend moet zijn geweest dat hij toch zou kunnen aangeven in welk jaar hij dat deed. Daarbij komt nog dat verzoekers verklaringen over de bedreigingen en verdwijning van zijn vader niet te rijmen vallen met de inhoud van de stukken die hij voorlegde. Zo verklaarde verzoeker dat zijn vader nooit persoonlijk werd bedreigd omdat hij bijna nooit thuiskwam, maar dat de mullah hen had gezegd dat zijn vader met zijn werk moest stoppen en dat zijn vader niet stopte met werken omdat hij bang was dat hij sowieso zou worden gedood (NPO, p 14). Nadat zijn moeder zijn vader had ingelicht zou alle contact met vader verloren zijn (NPO, p 15). Uit de vertaling van de brieven die verzoeker neerlegde en die zich in het administratief dossier bevinden blijkt evenwel dat één van de brieven rechtstreeks gericht is aan verzoekers vader waarin wordt geëist dat hij zijn post op de luchthaven verlaat en dat hij zijn zoon stuurt om zich aan te sluiten bij het Islamitische Emiraat (stuk met nr. 255). De andere brief (met nr. 13906177) is gericht aan de dorpsoudsten waarin verzoekers vader schrijft dat een dreigbrief werd achtergelaten bij het huis van de familie waarin hij stelt niet te zullen buigen voor de eisen van de taliban die zijn zoon opvorderden en hen de zaak voorlegt. De inhoud van deze brieven klopt enerzijds niet met verzoekers verklaring dat zijn vader nooit een dreigbrief had ontvangen, en al evenmin met zijn verklaring dat hij zelfs pas een jaar nadat zijn vader verdween en nooit meer iets van hem werd gehoord dreigbrieven had ontvangen met de eis van de taliban om zich bij hen aan te sluiten.

Verzoeker citeert uit de notities van zijn persoonlijk onderhoud en betoogt dat hij duidelijk heeft gesteld dat zijn vader wel degelijk een dreigbrief had ontvangen, maar dit blijkt helemaal niet uit dit citaat, samengelezen met zijn andere verklaringen. Verzoeker verklaarde uitdrukkelijk: *"Wij hebben twee dreigbrieven gekregen en allebei gericht aan mij en mijn vader is mondeling bedreigd via de mullah"* (NPO, p 15). Verzoekers argument dat hij niet kan lezen, en waarbij hij thans de inhoud van de brieven bevestigt zoals die hiervoor werd vastgesteld, brengt dus geen soelaas, nu hij duidelijk verklaard had dat hij persoonlijk twee dreigbrieven had ontvangen, tegelijkertijd, die uiteindelijk de reden voor zijn vertrek zouden blijken (NPO, p 17). Dat hij nu zijn versie van de feiten wijzigt, doet verder afbreuk aan zijn geloofwaardigheid. Waar hij stelt dat hij niet kan lezen of schrijven en dat de inhoud van de brieven hem werd uitgelegd door zijn moeder en oom, is dit uiteraard niet dienstig, aangezien zijn verklaringen op geen enkele manier te rijmen vallen met de inhoud van de brief, en zelfs niet met de bestemmeling ervan.

Waar hij stelt dat de dreigbrieven de bedreigingen van zijn vader door de taliban bevestigen, kan hij niet worden gevolgd, temeer nu uit de objectieve landeninformatie in het administratief dossier (COI Focus "Afghanistan. Corruptie en documentenfraude", 14 januari 2021) blijkt dat er in Afghanistan sprake van grootschalige corruptie en documentenfraude waardoor zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt of op aanvraag als vriendendienst worden gegeven. Veel valse en vervalste Afghaanse documenten zijn door de hoge graad aan corruptie in het land tegen betaling te verkrijgen; er zijn veel documenten in omloop die vervalst zijn en/of die door middel van omkoping van overheidsbeambten of derden worden verworven. Dit geldt zowel voor documenten die uitgaan van de voormalige overheid als voor documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de voormalige overheid. Gelet op de beperkte bewijswaarde van de brieven zijn ze niet van aard om de inconsistente verklaringen van verzoeker in een ander daglicht te stellen.

Het is, zoals de verwerende partij terecht in de bestreden beslissing stelt, verder weinig aannemelijk dat de taliban een jaar na de verdwijning van zijn vader verzoeker zelf zouden willen rekruteren indien zij ervan overtuigd waren dat zijn vader voor het leger werkte.

Verzoeker stelt dat hij niet weet waarom er een jaar overheen is gegaan, dat hij ouder was en dat het niet ondenkbaar is dat ze precies hem wilden omdat ze hun eigen familie niet wilden opofferen om de jihad te plegen. Bovendien verliest de verwerende partij uit het oog dat de taliban een angstklimaat creëerden waarbij angst de drijfveer was om in de pas te lopen en de betrouwbaarheid van een rekruut minder relevant was. Er wordt geen enkel objectief onderzoek bijgebracht waaruit zou moeten blijken

dat zijn relaas niet met de werkelijkheid zou kunnen overeenstemmen. Het is wel degelijk een fenomeen dat familieleden van mensen die pro-overheidsgezind zijn worden bedreigd als een vorm van represaille, zo stelt verzoeker nog. Hij voegt daaraan toe dat hij de dreigbrieven bijbracht en zijn relaas dus verder objectiveerde.

Het kan worden aangenomen dat de taliban in sommige gevallen dreigt met represailles ten aanzien van familieleden van personen die aan de overheid of het leger gelieerd zijn. Het is daarentegen veel minder aannemelijk dat zonen die uit een overheidsgezinde omgeving komen gedwongen zouden worden gerekruteerd door de taliban. Het komt niet aan de verwerende partij toe om aan te tonen dat verzoekers verklaringen onwaar zijn, het komt aan hemzelf toe om aannemelijk te maken dat én om welke reden hij gedwongen zou worden gerekruteerd nu de taliban, gelet op het vermeende profiel van verzoekers vader, nooit zeker konden zijn van zijn loyaliteit jegens hen. Waar verzoeker stelt dat hij zou kunnen dienen als “kanonnenvlees” wiens betrouwbaarheid minder relevant zou zijn, zoals hij het zelf stelt, doet in wezen niet meer dan het tegenspreken van de verwerende partij, terwijl de Raad het standpunt in de bestreden beslissing volstrekt redelijk acht en bijtreedt. Verzoeker stelt overigens wel dat de dreigbrieven die hij bijbracht zijn relaas objectiveerden, maar zoals hiervoor al werd vastgesteld kan hij daarin niet worden gevolgd.

Het is, zoals de verwerende partij verder terecht stelt, bevreemdend dat de taliban aan verzoeker een deadline zouden hebben gegeven van 20 dagen, dat verzoeker hierover zelf verklaarde dat als hij niet binnen de die periode naar hen zou gaan zijn huis zou worden aangevallen en hij zou worden gedwongen mee te gaan (NPO, p 17-18) en dat ze uiteindelijk pas zeven à acht maanden na zijn vertrek opnieuw zouden zijn langsgekomen, waarvoor geen aannemelijke verklaring kon worden geboden.

Verzoeker stelt verder ook nog, over de motivering betreffende het interview bij de DVZ en de vaststelling dat hij zelf geen inhoudelijke opmerkingen of fouten aangaf, het volgende:

“Overwegende dat het vrij moeilijk is voor verzoeker, die zijn best doet, om aan te geven dat hij tekortkomt aan de verwachtingen van de autoriteiten aan wie hij bescherming vraagt.
Dat de raadsman van verzoeker niet anders kan dan vaststellen dat naar aanleiding van de onderhouden in zijn kantoor met tolk, ook deze tolken bevestigen dat het niveau van PAshtou van verzoeker ten zeerste beperkt is.
Dat het best mogelijk is dat verzoeker, met zijn beperkte kennis van het Pashtou geen fouten heeft opgemerkt.
Dat het onterecht is dat verzoeker daarop alsnog afgerekend zou worden.
Dat verzoeker ten andere bij het begin van het verhoor aangaf dat zijn kennis van het Pashtou beperkt was, dat hij zich echter beholpen heeft bij DVZ omdat hij dacht dat hij geen andere keuze had :
NPO p.2 en 3 :
Wat is uw moedertaal?
Pashai.
Behalve uw moedertaal, welke talen spreekt u nog?
Klein beetje Pashtoe.
CHECK VERKLARINGEN DIENST VREEMDELINGENZAKEN
Hoe verliep uw gehoor op de DVZ? Het was in Pashtoe en toen was er geen Pashai tolk aanwezig dus ik had geen keuze, behalve mijn interview te laten doen.
Dingen fout gelopen omwille van een Pashtoe tolk?
Zou kunnen weet ik niet.
Heeft u opmerkingen of fouten bij uw gehoor op de DVZ?
Ik kan niet lezen.
Werd het verslag wel aan u voorgelezen?
Ja ze hebben alles gelezen en correct genoteerd.
Dat het dan ook niet opgaat dat als verzoeker meent dat alles goed ging, rekening houdend met zijn gebrek aan kennis van het Pashtou dat ook zo maar aan te nemen.
Dat als het allemaal zo vlot ging de vraag gesteld kan worden waarom verzoeker tijdens zijn verhoor bij DVZ alsnog aandrong op een tolk Pashai :
Vragenlijst DVZ :
6. Wenst u verder in de procedure bij voorkeur in het bijzijn van een vrouwelijke of een mannelijke medewerker en tolk te worden gehoord? Om welke redenen?
Ik heb geen voorkeur, maar mijn moedertaal is wel Pashayi en ik zou graag tijdens mijn volgend verhoor een tolk Pashayi hebben.
Terwijl zijn verklaringen bij DVZ wel héél beperkt waren :

5. Waarom denkt u dat? Geef kort een overzicht van alle feiten die hebben geleid tot uw vlucht uit uw land van herkomst.
Mijn vader was een soldaat en was gestationeerd in de luchthaven van Jalalabad. Hij kon niet terugkeren naar huis omwille van zijn werk. De Taliban was hiervan op de hoogte gekomen en zeiden tegen mij dat gezien mijn vader voor de overheid werkte dat ik hen moest vervoegen. Ze
gaven mij 20 dagen de tijd om tot bij hen te komen. Mijn moeder wou dit niet. Vervolgens zei mijn moeder mij dal ik het land moest verlaten en ben ik naar hier gekomen. Mijn vader raakte vermist ongeveer 1 jaar geleden en sindsdien hebben we geen nieuws mee over hem. Na mijn vertrek is de Taliban nog bij ons thuis geweest voor mij. Toen ze mij niet vonden zijn ze vertrokken.
Dat het dan ook totaal onterecht is dat hem omissies zouden verweten worden."

De Raad kan alleen maar vaststellen dat het aan verzoeker toekomt om in concreto aannemelijk te maken dat de weergave van zijn verklaringen bij de DVZ niet stroken met de realiteit en op welke wijze dit een invloed zou hebben op de hiervoor weerhouden motieven van de bestreden beslissing. Verzoeker houdt het echter bij wat vage algemeenheden waarmee hij geen afbreuk doet aan de vaststellingen die hiervoor al werden gedaan.

Verzoeker viseert tot slot de volgende motivering:

"De door u neergelegde documenten kunnen deze appreciatie van het CGVS niet wijzigen. Uw taskara vormt immers slechts een indicatie van uw identiteit. Hetzelfde geldt voor de taskara van uw vader. Met betrekking tot de documenten van het werk van uw vader kan u zo goed als geen informatie geven. Uit de badge van FOB Fenty op naam van A. blijkt een vervaldatum van 14 mei 2016 en het waarderingscertificaat bevat de datum 31 december 2016 (Stukken 3, F en L – Documenten). Uit deze stukken kan verder nergens afgeleid worden dat uw vader na deze datum nog werkzaam was op de luchthaven. De twee dreigbrieven van de taliban gericht aan u blijken volgens de vertaling geen twee dreigbrieven van de taliban aan u gericht te zijn. Zo is de ene brief een dreigbrief van de taliban gericht aan uw vader en dus niet aan u en is de andere brief een klacht van uw vader aan de dorpsouderen van uw dorp en het district. Uw verklaringen stemmen met andere woorden niet overeen met de inhoud van de documenten.

Voorts dient er opgemerkt te worden dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen."

Verzoeker betoogt dat niet wordt betwist dat de documenten van het werk van zijn vader het risico op afgeleide problemen in zijnen hoofde bevestigen en dat de datum waarop hij voor het ANSF werkte niet determinerend is voor de risico's betrokkenen en hun familieleden lopen. In zijn aanvullende nota legt hij "werkdocumenten" voor van zijn vader, maar de Raad stelt vast dat deze documenten reeds werden neergelegd bij de verwerende partij, zodat het niet gaat om nieuwe elementen.

Verzoeker gaat echter volledig voorbij aan de vaststelling inzake de relatieve bewijswaarde van Afghaanse documenten zodat ze niet volstaan om zijn profiel aannemelijk te maken, temeer nu geen originelen werden voorgelegd en de Raad een spellingsfout ontwaart op de kaart van het "Afghan National Army", die niet alleen een andere naam vermeldt (A.A.) maar ook vermeldt dat de kaarthouder de rang van "Solder" (ipv Soldier) heeft.

De Raad stelt vast dat, daargelaten verzoekers onaannemelijke verklaringen omtrent het profiel van zijn vader en de omstandigheden waarin hij zou zijn verdwenen en het feit dat aan de voorgelegde documenten slechts een relatieve bewijswaarde kan worden toegekend, uit de beschikbare landeninformatie hoe dan ook niet blijkt dat er sprake is van een systematische vervolging van familieleden van personen die in het verleden werkzaam waren voor de Afghaanse autoriteiten/politie (zie o.a. EUAA Afghanistan: Targeting of individuals, augustus 2022, p. 56-65; EUAA Afghanistan Country Focus van januari 2022, p. 45-48 en EUAA Country Guidance: Afghanistan, januari 2023, p. 54-55). Familieleden van sommige individuen die onder dit profiel vallen, kunnen evenwel ook vervolging riskeren, bijvoorbeeld in de context van de zoektocht van de taliban naar de persoon die werkzaam was voor de Afghaanse overheid, quod non in casu gelet op verzoekers verklaringen dat zijn vader, na bedreigingen door de taliban reeds zou zijn verdwenen. Bovendien verklaarde verzoeker dat, nadat de

taliban nog één keer langskwamen bij zijn huis ongeveer 7 à 8 maanden na zijn vertrek, ze niet meer zijn teruggekomen (NPO, p 20) en het goed gaat met zijn gezin dat thuis is gebleven (NPO, p 11). Een individualiseringsvereiste blijft aldus van toepassing, en het komt verzoeker toe om aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn familiebanden met personen die werkzaam waren voor de voormalige Afghaanse veiligheids- en overheidsdiensten wordt of zal worden geviseerd of vervolgd bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst. Gelet op de hiervoor besproken beoordeling over de ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen slaagt verzoeker er niet in zulk risico in concreto aannemelijk te maken.

De Raad concludeert dat alleen al op grond van de hierboven besproken en weerhouden motieven kan worden besloten tot de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas. Enige vooringenomenheid vanwege de verwerende partij is daarbij niet aangetoond. De overige motieven zijn overtollig en moeten dus niet worden beoordeeld. Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker. Waar hij overigens nog verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat hij zich niet dienstig op deze bepaling kan beroepen, nu niet wordt aangetoond dat hij in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade.

In het verzoekschrift wordt verder ook gewezen op het risico dat verzoeker loopt op grond van (percipieerde) verwestering.

De verwerende partij heeft in de bestreden beslissing geoordeeld dat verzoeker geen concrete elementen aanhaalt waaruit zou blijken dat hij, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming; dat uit zijn verklaringen en uit de beoordeling ervan evenmin blijkt dat verzoeker voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat hij een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban hem niet zal viseren bij een terugkeer naar zijn land van herkomst; en dat verzoeker zelf geen concrete elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen.

Verzoeker stelt vooreerst dat de informatie over terugkeerders fragmentarisch is en niet volstaat, dat hij niet kan leven met de fanatieke taliban, en dat hij niet akkoord kan gaan met het feit dat bijvoorbeeld meisjes en vrouwen niet naar school mogen gaan. Hij wijst er verder op dat hij niet louter in het Westen verbleef maar dat hij door zijn eerdere weigering om zich aan te sluiten bij de taliban als pro-westers en anti-taliban zal worden gepercipieerd en dat deze specifieke kwetsbaarheid niet door de verwerende partij werd onderzocht. Hij wijst verder op zijn relatief jonge leeftijd en de afwezigheid van een netwerk in Afghanistan.

De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experten, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren.

Uit de objectieve landeninformatie die zich in het administratief dossier bevindt en die door de verwerende partij in haar aanvullende nota werd geactualiseerd blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Verzoeker brengt geen actuele informatie bij die zou nopen daar anders over te denken.

Wel kunnen de volgende risicoprofielen worden aangeduid:

(1) personen "*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*", dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
(2) personen die "*verwesterd"* zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen omtrent de vermeende vervolging door de taliban, kan verzoeker zich hier niet op beroepen. Door verder louter te verwijzen naar zijn verblijf in België en te beweren, doch op geen enkele manier aan te tonen, dat hij op een westerse manier denkt en het voor hem onmogelijk is om opnieuw op een Afghaanse manier te denken, toont verzoeker niet aan dat hij bepaalde, in Afghanistan geldende, religieuze, morele en/of sociale normen zou hebben overschreden en evenmin dat hij verwesterd is of in zijn land van herkomst als verwesterd zal worden beschouwd. Een door louter tijdsverloop mogelijk ontwikkelde westerse levensstijl is in beginsel geen afdoende reden om daar anders over te doen denken.

Verzoeker toont niet aan dat hij tijdens zijn verblijf in België sinds september 2021 een opvatting, gedachte, mening, kenmerk of geloof heeft ontwikkeld waardoor hij de negatieve belangstelling van potentiële actoren van vervolging, zoals de taliban, andere groeperingen of zijn lokale gemeenschap in Afghanistan, heeft gewekt of kan wekken. Evenmin maakt hij concreet aannemelijk dat hem een gedachte, opvatting, mening, kenmerk of geloof kan worden toegedicht door de taliban of zijn lokale gemeenschap waardoor hij in de problemen zou kunnen komen.

De Raad merkt ook op dat verzoeker, volgens zijn verklaringen, werd geboren en opgroeide in Afghanistan, dat hij afkomstig is uit een dorp waarin de taliban, reeds voor zijn vertrek, aanwezig was, dat hij op volwassen leeftijd – en dus toen hij reeds voor een belangrijk deel was gevormd door de samenleving waarin hij opgroeide – naar Europa reisde, en dat niet zo maar kan worden aangenomen dat hij zich tijdens zijn verblijf in West-Europa bepaalde westerse denkbeelden dermate eigen heeft gemaakt dat hij zich niet meer zou kunnen aanpassen aan het leven in Afghanistan.

Verzoeker toont ook niet aan uiterlijke kenmerken te hebben die, zelfs al zouden zij betekenisloos zijn, toch zouden kunnen worden aanzien als een reden om hem als afwijkend te beschouwen en hem te vervolgen.

Waar verzoeker in deze context nog stelt dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op een netwerk, blijkt uit zijn verklaringen dat hij nog regelmatig contact heeft met zijn moeder en zijn maternale oom (NPO, p 11) Volledigheidshalve kan nog opgemerkt worden dat verzoeker verklaarde soennitisch moslim te zijn (NPO, p. 4). Waar hij wijst op het leven onder talibanbewind, stipt de Raad nog aan dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) in concreto moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke. Waar verzoeker tevens wijst op rapporten die gewag maken van stigmatisering of uitstoting stipt de Raad vooreerst aan dat verstoting en stigmatisering slechts in uitzonderlijke gevallen als vervolging kunnen beschouwd worden. Te dezen heeft verzoeker, die contacten onderhoudt met zijn familie in Afghanistan, in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment gewag gemaakt van een dergelijke vrees en brengt hij gedurende de procedure voor de Raad evenmin concrete aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die met vervolging kan gelijkgesteld worden. Zijn verwijzing naar het feit dat hij tot de Pashai-minderheid behoort en ongeletterd is, volstaat niet om daar anders over te denken.

De beschouwingen van verzoeker -die zich in wezen beperkt tot vage algemeenheden- leiden niet tot de conclusie dat hij onder het toepassingsgebied van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet valt omdat hij verwesterd is of als dusdanig zal worden gepercipieerd bij terugkeer.

3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit :

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict."

In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen niet aannemelijk heeft gemaakt en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering.

Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU). Het begrip "ernstige schade" in dit artikel heeft betrekking "op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade", met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Deze bepaling stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypotheses dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM. Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor. Dit standpunt wordt ook ingenomen in de "Country Guidance: Afghanistan" van EUAA van januari 2023 (p. 111: "*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor."*).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De Raad betwist niet dat de socio-economische situatie in Afghanistan na de machtsovername door de taliban in augustus 2021 nog verder is verslechterd. De kernvraag is evenwel of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in artikel 48/5, §1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan evenwel niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.In de mate dat verzoeker ook hier stelt dat de door de verwerende partij gehanteerde informatie niet recent genoeg is, moet erop worden gewezen dat de actuele informatie die werd overgemaakt door de verwerende partij in haar aanvullende nota het volgende bevestigt:

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet wordt erkend als een legitieme Afghaanse overheid, kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevriezing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met verdere gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken.

Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bij gebrek aan een actor in de zin van artikel 48/5, §1, van de Vreemdelingenwet en een element van opzettelijkheid, blijkt dat in casu geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet en dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dan ook geen aanleiding geeft tot het toekennen van internationale bescherming.

Verzoeker brengt geen elementen aan die tot een andersluidende conclusie kunnen leiden.

Het gegeven dat de bestaande internationale sancties tegen de taliban logischerwijze een verslechtering inhouden van de socio-economische situatie, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. Ze viseren op zich noch Afghanistan, noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofde van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. De vrees dat humanitaire en financiële hulp in de zakken van regeringsfunctionarissen de taliban zal verdwijnen, leidt niet tot een andere conclusie. De Raad wijst er overigens op dat ook voor de machtsovername door de taliban er in Afghanistan reeds sprake was van misbruik, fraude en corruptie in het kader van buitenlandse fondsen. Voorts is de Raad van mening dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker in casu persoonlijk wordt geviseerd. De Raad herhaalt dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviseerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren. Waar hij erop wijst dat hij geen netwerk heeft in Afghanistan, stelt de Raad vast dat uit zijn verklaringen is gebleken dat hij nog contact heeft met zijn moeder en zijn maternale oom, en dat zij het goed stellen (NPO, p 11). Verzoeker betoogt dat wel dat hij daarover verder had moeten worden bevraagd, maar hij brengt geen enkel concreet argument bij waaruit zou blijken dat zijn verklaring over de toestand van zijn familie in zijn land van herkomst in een ander daglicht moet worden gesteld.

Voorts, waar verzoeker nog uitgebreid ingaat op de mensenrechtenschendingen in Afghanistan, dient te worden vastgesteld dat hij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend dan degene die hierboven reeds ongeloofwaardig werden bevonden. Met de loutere verwijzing naar het feit dat hij tot de Pashai-minderheid behoort en beperkte intellectuele capaciteiten heeft, toont hij niet aan dat hij een dergelijk risico loopt.

Verzoeker toont niet aan dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan dreigt terecht te komen in een toestand zoals geviseerd door artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviseerd – in het geval van een

internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023 nog steeds actueel. De uitvoerige uiteenzetting van verzoeker, met verwijzing naar minder recente informatie, laat de Raad niet toe tot een ander besluit te komen. Verzoeker kan ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat de voorhanden zijnde informatie niet zou volstaan of niet betrouwbaar zou zijn. Er blijkt immers voldoende informatie beschikbaar te zijn om de veiligheidssituatie in de verschillende regio's in Afghanistan actueel reeds te kunnen beoordelen.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Verzoeker brengt in casu geen informatie bij die een ander licht kan werpen op voorgaande analyse die gebaseerd is op de beschikbare actuele landeninformatie. Er zijn verder geen concrete elementen voorhanden die erop wijzen dat er in hoofde van verzoeker persoonlijke omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

4. Het middel, voor zover het op ontvankelijke wijze werd uiteengezet, kan niet worden aangenomen. Er kan niet worden besloten dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging, in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet heeft of dat hij een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet loopt.

5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor niet over de grond van het beroep zou kunnen geoordeeld worden. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Er zijn geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven maart tweeduizend vierentwintig door:

A. WIJNANTS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
C. VAN DEN WYNGAERT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
C. VAN DEN WYNGAERT	A. WIJNANTS